

oma hobusega rahuliste wõis hingata. Nõnda walmistas tema õõ wastu kõik heaste.

Teised wennad oliwad edasi sõitnud, kummi juba pimedaks oli läinud. Siis ei wõinud nemad ei hoostele toitu ega tulele puid leida. Dõse tuli kange külm ja suur lume sadu ja nemad pidiwad lageda taewa al ilma warjuta wõmaja pidama. Kange külm ja suur lumi waewasiwad neid hirmuaste. Kui noorem wend teisel hommiikul wara ülesärkas, läks ta wiibimata teele, aga kuida ehmatas ta, kui oma wennad lume sees surmud ja külmasi kangeks tehtud leidis. Kõik katsed, neid elule tagasi hiiüda, oliwad üsna ilma asjata. Tema tegi sellepärast hana ja mattis neid kurwa südamega maha. Selle raha, mis wendadel kaasas oli, wõttis ta enese kätte.

Mõne pääwa pärast läks ilm pehmemaks, lumi mägede peal sulas ära ja täitis jõed ja orud suure weega. Tema tuli ühe oja ääre, mis nõnda weega oli täidetud, et ilma hädaohuta mitte wõimalik ei olnud üleminna. Ta mõtles kuninga õpetuse peale, astus hobuse seljast maha ja wõttis nõuaks, nii kana odada, kummi liig weesi pidi ärajooksma. Mõne tunni pärast tuliwad kaks kuningliku teendrit teisele poole oja ääre; neil oliwad kaks eeslit raske koormatega kaasas.

„Mispärast ei sõida sina mitte üle?“ hiiüdsiwad nemad üle oja. „Sellepärast et weesi wäga suur on,“ wastas noor mees, „ma tahan odada, kummi see alaneb.“ „Siis wõid ja küll kana odada,“ wastasiwad kuninglikud teendrid naerdes ja sõitsiwad oja sisse; aga keskel oja wajuksiwad nemad filmapiik alla ja kadusiwad ära oma eeslitega tükkis. Suur weesi neelas neid ära ja wiis edasi. Noor mees tänas Jumalat selle eest, et ta mitte nõnda ettewaatamata oja sisse ei läinud ja ootas, kummi suur weesi üsna oli äraalanenud; siis läks ta hobuse seljas ettewaatlikult ojast läbi. Kui tema oja keskele oli jõudnud, nägi tema kaks kotti oja põhjas olewat; ta pidas kinni, astus hobuse seljast maha ja kandis kotid wälja, tegi neid lahti ja leidis kuldrahaga täidetud olewat. Mõne pääwa pärast jõudis ta õnnelikult oma isamaale ja leidis omad ilma wigata olewat.

Teiste wendade naesed aga, kui nemad nägisiwad, et nende mehed mitte tagasi ei tulnud, kiiisiwad, kuhu nemad olla jäänud. Noormees ei tahtnud neid mitte nii ruttu kurwastada ja ütles, nemad olla kuninga juure jäänud, et weel rohkem tarkust ja teadmist õppida, kui neil ühe aasta sees wõimalik oli olnud. Ta ostis enesele ilusa maja, põllud ja ajad ja elas wõrkuses ja õiglas-